

Сад када се ЗЛФ повлачи са летњих избора у корист студентске листе, као и ДС одавно што је, Вучић ако не да изборе и не победи, другу прилику неће имати. Ова реченица је наравно шала, можда „неслана“, с обзиром на тешку кризу политичких странака у Србији.

Тешко је правилно разумети кризу српских партија, да ли се она развија услед светског технофеудализма, или услед нашег посебног српског случаја, или услед оба та.

После сваких избора од 2012. имали смо, уместо смене власти, смену опозиције, и сваки је нови круг доводио до нових вођа опозиције – људи из система, који су против система.

Тако су на изборима 2014. „смењени“ Тадић и Коштуница, први тако што је пропала идеја о две велике партије које се смењују, а други о десној партији која је језичак на ваги.

Појавио се Саша Радуловић, бивши министар и стечајни управник, најављујући нову еру антисистемских људи из система, што је убрзо потврђено уласком Саше Јанковића, заштитника грађана, у политичку арену.

Активистичка сцена постаје, на радост Вучића и његових, преовлађујућа и све више потискује партије

Протести, укључујући и студентске, блокаде укључујући ректорат и саобраћајнице, опасада зграде Јавног сервиса РТС-а, све је то постојало и са Савезом за Србију и покретом Један од пет милиона 2018/19/20.

Сећамо ли се радости студенткиње Миле (Јовановић, не Пајић), када је поништен докторат Синише Малог – то је тачка када су партијска и активистичка сцена још биле изједначене.

После тога активистичка сцена постаје, на радост Вучића и његових, преовлађујућа и све више потискује партије.

Лидери странака данас се не усуђују да кажу да мисле да су у праву и да треба да раде оно што им је посао – да се боре за власт, или када то кажу, морају да се позивају на постојећа и непостојећа истраживања јавног мњења.

Тако смо дошли до тога да је Вучићева СНС, која делује по принципу комунистичке партије са припадајућим организацијама, суочена непосредно и само са врхунцем активизма – студентском листом.

Класичне странке, иако су потврђене историјски као политички облик који омогућава модерну власт, и по једнима и по другима, и по напредњацима, и по студентима, најбоље да се самоугасе, или да природно изумру како је то замислио

Карл Маркс за грађанску државу.

Једини ко се још усуђује да води неку страначку политику су Здравко Понош и Милош Јовановић.

Понош за њих двојицу кажу да се лепо политички не слажу, он је чврсто за Србију у ЕУ, Јовановић је чврсто за Србију на политички безбедној удаљености од ЕУ.

Код обојице још једино тиња како традиција српских странака, тако и храброст да се води битка, унапред проглашена за изгубљену, јер су над њима и Вучић и студенти већ прогласили победу.

(Данас)